

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Jarmily Ďáskové v právní věci navrhovatele: **J. Š.**, zastoupen JUDr. Jaroslavem Tesákem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Brno, Jaselská 23, proti odpůrci: **Statutární město Zlín**, se sídlem Zlín, nám. Míru 12, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy č. 1/2011 – „Územní plán Zlína“ schváleného zastupitelstvem Statutárního města Zlín dne 15. 12. 2011, a to části upravující funkční využití plochy pozemku parc. č. 591/111 v k. ú. M. jako BH,

t a k t o :

- I. Opatření obecné povahy č. 1/2011 – „Územní plán Zlína“ schválené zastupitelstvem Statutárního města Zlín dne 15. 12. 2011, **s e** v části upravující funkční využití plochy pozemku parc. č. 591/111 v k. ú. Mladcová jako BH **z r u š u j e** dnem vyhlášení tohoto rozsudku.
- II. Odpůrce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Odpůrce **j e p o v i n e n** zaplatit na náhradě nákladů řízení navrhovateli částku 10 760,-Kč k rukám JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D., LL.M., advokáta se sídlem Brno, Jaselská 23, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatel se domáhá zrušení části opatření obecné povahy č. 1/2011 – „Územní plán Zlína“ schváleného zastupitelstvem Statutárního města Zlín dne 15. 12. 2011, a to části upravující funkční využití plochy pozemku parc. č. 591/111 v k. ú. M. jako BH.

I. Podstata věci

Opatření obecné povahy č. 1/2011 – „Územní plán Zlína“ byl schválen zastupitelstvem Statutárního města Zlín dne 15. 12. 2011.

Navrhovatel napadá tu část opatření obecné povahy, která změnila funkční využití pozemku parc. č. 591/111 v k. ú. M. z plochy pro bydlení BI na plochu hromadné bydlení BH. V grafické části územního plánu je předmětný pozemek označen jako BH, v textové části územního plánu není tato změna vůbec uvedena. Toliko v odůvodnění územního plánu, v rámci vypořádání připomínek, je uvedeno, že 1. 9. 2011 podali S. připomínku, že vzhledem k dodatečnému povolení stavby požadují parc. č. 591/111 v k. ú. M., která leží v ploše pro bydlení BI, změnit na plochu na bydlení hromadné BH. Jako způsob vyřízení této námitky je uvedeno „*Vyhovuje se. Je zařazeno jako BH stav*“.

Součástí spisu je podání P. a L. S. nazvané jako „Žádost a připomínka k návrhu územního plánu města Zlína“, kde je požadováno, aby pozemek st. plochy 573 a parcela č. 591/111 v k.ú. M. byly změněny tak, aby mohli žadatelé „dovyřizovat“ dodatečné stavební povolení pro stavbu „Přístavba a stavební úpravy rodinného domu – M. č. p. 309 a skladu náradí a sklepa“. Žadatelé se domnívají, že půjde o změnu z plochy určené pro stavbu rodinných domů na plochu určenou pro bytové domy.

II. Shrnutí návrhové argumentace

Navrhovatel uvádí, že spolu se svoji manželkou mají ve společném jmění manželů pozemek parc. č. 591/112 v k. ú. M., který bezprostředně sousedí s pozemkem parc. č. 591/111 k. ú. M., který je dotčen změnou. Navrhovatel se dlouhodobě domáhá odstranění nepovolených přístaveb a stavebních úprav domu č.p. 309, který je na parc. č. 591/111 postaven. Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 18. 1. 2008 došlo k nařízení odstranění nepovolených stavebních úprav. Jedním z důvodů nařízení odstranění stavebních úprav byl rozpor stavby, která má charakter bytového domu, s územním plánem.

Navrhovatel namítá, že odpůrce nesprávně vyhodnotil podání P. a L. S. jako připomínku, přestože se jednalo o námitku. Podle navrhovatele bylo této námitce odpůrcem vyhověno, avšak odůvodnění územního plánu k této otázce neobsahuje nic bližšího. Územní plán je tak v této části nepřezkoumatelný. Navrhovatel dále uvádí, že dům na parc. č. 591/111 je domem rodinným a jeho případné nepovolené úpravy, které

z něho dům bytový udělaly, nemohou být dostatečným důvodem pro změnu územního plánu. Navrhovatel považuje takovou změnu za nezákonnou i neproporcionální.

Vzhledem k tomu je navrhováno zrušení napadené části územního plánu. Na svém závěru setrval navrhovatel po celou dobu řízení před soudem.

III. Shrnutí stanoviska odpůrce

Odpůrce jednotlivé argumenty obsažené v návrhu odmítá. Napadenou část územního plánu nepovažuje za nepřezkoumatelnou, neboť předmětné připomínce (kterou nepovažuje za námitku) bylo vyhověno a v souladu s § 68 odst. 4 správního řádu nemusela být tato změna odůvodněna. Dále pak uvádí důvody, pro které bylo připomínce vyhověno. Odpůrce rovněž zpochybňuje aktivní legitimaci navrhovatele k podání návrhu.

Vzhledem k tomu, navrhuje zamítnutí návrhu jako nedůvodného. Na svém závěru setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Zdejší soud byl při rozhodování vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“). Zároveň se řídil i judikaturou Nejvyššího správního soudu, která se vztahuje k přezkumu opatření obecné povahy.

Soud tedy vyšel z toho, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 – 98, publikovaný pod č. 740/2006 Sb. NSS) je třeba při zkoumání důvodnosti návrhu postupovat v pěti krocích tzv. algoritmu přezkumu opatření obecné povahy. V prvním kroku soud zkoumá, zda napadené opatření obecné povahy bylo vydáno orgánem, který k tomu měl pravomoc. Ve druhém kroku se soud zabývá tím, zda orgán, který opatření vydal, nepřekročil zákonem stanovené meze své působnosti (věcné, osobní, prostorové a časové). Ve třetím kroku soud posuzuje zákonnost postupu odpůrce při vydávání napadeného opatření obecné povahy. Ve čtvrtém kroku se pak soud zaměřuje na otázky obsahového souladu napadeného opatření obecné povahy se zákonem, tedy s hmotněprávními předpisy. Poslední krok přezkumu pak spočívá ve zkoumání souladu opatření obecné povahy se zásadou proporcionality. Soud při přezkumu postupuje od prvního kroku k dalším s tím, že pokud u některého z kroků algoritmu shledá důvod pro zrušení napadeného opatření obecné povahy, aplikací dalších kroků se již věcně nezabývá, ledaže by povaha věci, zejména s ohledem na dopad soudního rozhodnutí na další průběh řízení o vydání opatření obecné povahy naznačení dalšího postupu vyžadovala, zejména z důvodů eliminací případných příštích opakovaných soudních sporů postavených na argumentaci vznesené již v projednávaném návrhu.

Soud shledal návrh důvodným.

Vla. Přípustnost návrhu

Krajský soud se nejprve zabýval přípustností návrhu.

Aktivně legitimovaným k podání návrhu na zrušení části opatření obecné povahy je ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s. ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech vydaným opatřením obecné povahy. Aktivní legitimace navrhovatele se tak zakládá pouhým tvrzením dotčení na jeho právech. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009 – 120 (publikováno pod č. 1910/2009 Sb. NSS), uvedl: *„Navrhovatel tedy musí v první řadě tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena. (...) Splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude tedy dáno, bude-li stěžovatel logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení. (...) Výjimečně je též představitelné, aby aktivní procesní legitimace byla dána i tehdy, tvrdí-li navrhovatel, který sám není vlastníkem nemovitosti ani nemá právo k takové cizí věci na území regulovaném územním plánem, že jeho vlastnické právo nebo jiné absolutní právo k nemovitosti nacházející se mimo území regulované územním plánem by bylo přímo dotčeno určitou aktivitou, jejíž provozování na území regulovaném územním plánem tento plán (jeho změna) připouští. Typicky půjde o vlastníka pozemku sousedícího s územím regulovaným územním plánem, který by mohl být dotčen určitou aktivitou, jejíž vlivy se významně projeví i na jeho pozemku (např. exhalacemi, hlukem, zápachem apod.) nebo které povedou k významnému snížení hodnoty jeho majetku.“*

V daném případě má navrhovatel se svoji manželkou ve společném jmění manželů pozemek parc. č. 591/112 v k. ú. M., který bezprostředně sousedí s pozemkem parc. č. 591/111 v k. ú. M., jehož funkční vymezení bylo územním plánem změněno. Tato skutečnost není odpůrcem zpochybňována. Soud tak vzal za prokázané, že pozemek i stavba navrhovatele s předmětným pozemkem, jehož funkční využití je upravováno napadenou částí územního plánu, skutečně přímo sousedí.

Odpůrce však namítá, že navrhovatel tvrdí jen procesní pochybení, aniž by z jeho návrhu vyplývalo možné dotčení na právech hmotných. Jak uvedl rozšířený senát ve shora citovaném usnesení ze dne 21. 7. 2009, ten, kdo je aktivně legitimován k návrhu podle § 101a a násl. s. ř. s., může tvrdit i porušení svých procesních práv v rámci procedury tvorby územního plánu, je-li představitelné, že toto porušení mohlo mít za následek dotčení těch jeho hmotných práv, od nichž se odvíjí aktivní legitimace. V daném případě však navrhovatel upozorňoval na to, že stavba na sousedním pozemku, který byl dotčen změnou územního plánu, zasahuje do jeho práv jakožto „spoluvlastníka“ pozemku sousedního a budovy na něm stojící. Podle navrhovatele skutečnost, že na pozemku parc. č. 591/111 v k. ú. M. bude moci být umístěna stavba bytového domu, bude představovat zásah do jeho práv. Soud takovýto zásah považuje za možný a za dostatečný k tomu, aby se navrhovatel mohl bránit proti územnímu plánu návrhem u soudu. Je totiž zřejmé, že kvalita bydlení navrhovatele v rodinném domě

může být do jisté míry snížena právě tím, že v jeho těsném sousedství bude stát dům bytový. Změnou územního plánu tak může dojít k nárůstu dopravy, hladiny hluku, vibrací i prašnosti. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 8. 2010, čj. 4 Ao 3/2010 – 54, „*potenciální zásah do práv je myslitelný v zásadě u každého vlastníka nemovitostí umístěných v území regulovaném územním plánem*“.

Současně je při posuzování otázky aktivní legitimace navrhovatele zcela bez významu, zda navrhovatel podal námitky k návrhem napadenému územnímu plánu či nikoli. Jak totiž uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozhodnutí ze dne 16. 11. 2010, čj. 1 Ao 2/2010 – 116, „*skutečnost, že navrhovatel v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části (§ 101a a násl. soudního řádu správního) neuplatnil námitky či připomínky ve fázích přípravy opatření obecné povahy, jej nezavazuje práva takový návrh podat. Návrh proto nemůže soud pro nedostatek aktivity navrhovatele v předcházejících fázích řízení správního odmítnout pro nedostatek procesní legitimace*“.

Z uvedených důvodů má soud za nepochybné, že navrhovatel je osobou oprávněnou k podání návrhu.

IVb. Pravomoc a působnost odpůrce při vydávání územního plánu

Navrhovatel nijak nezpochybňuje otázky související s pravomocí a působností odpůrce k vydání napadeného územního plánu. Ani soud nemá pochybnosti o těchto otázkách, které tvoří jádro prvního a druhého kroku algoritmu soudního přezkumu opatření obecné povahy. Proto mohl soud přistoupit přímo ke kroku třetímu, kterým je zkoumání toho, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem daným způsobem.

IVc. Postup odpůrce při vydávání opatření obecné povahy

Navrhovatel předně namítá, že odpůrce nesprávně vyhodnotil podání P. a L. S. jako připomínku, přestože se jednalo o námitku. Podle názoru soudu však takovou námitku navrhovatel účinně uplatnit nemůže, neboť se nijak nedotýká jeho práv. I kdyby se odpůrce dopustil navrhovatelem zmiňovaného pochybení, nemohl by jím být dotčen ve svých právech navrhovatel, ale toliko P. a L. S., jako osoby, které podání učinily. Toliko v jejich právech se mohlo nesprávné vypořádání s jejich podáním odrazit. Vzhledem k tomu se soud touto námitkou nezabýval.

Navrhovatel dále namítá, že územní plán je v napadené části týkající se pozemku parc. č. 591/111 v k. ú. M. neodůvodněný a tedy nepřezkoumatelný. V této námitce soud navrhovateli přisvědčil.

Předně je však třeba uvést, že soud považuje za nesporné (a to s ohledem na souhlasné vyjádření účastníků), že předmětný pozemek parc. č. 591/111 v k. ú. M. byl původně vymezen jako plocha pro bydlení individuální (BI) a teprve na základě žádosti P. a L. S. bylo napadeným územním plánem jeho funkční využití změněno na bydlení hromadné (BH). Tato skutečnost však není ve výrokové části územního plánu nijak

zmíněna (toliko vyplývá z části odůvodnění, která vypořádává připomínky a nasvědčuje jí grafická část územního plánu, která předmětný pozemek označuje písmeny BH). Územní plán tedy obsahuje rozpor mezi svojí grafickou a textovou částí. Grafická část spolu s částí odůvodnění změnu funkčního využití pozemku obsahuje, zatímco textová část nikoli. Již tato skutečnost je podle názoru soudu důvodem pro zrušení napadené části územního plánu, neboť přestože mezi účastníky není sporu o to, že územní plán změnil funkční vymezení předmětného pozemku z bydlení individuálního na bydlení hromadné, není to v textové části výroku vůbec uvedeno. Tato vada činí v napadené části územní plán nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost. Jedná se přitom o natolik zásadní vadu, že k ní soud musel přihlédnout *ex offio*.

Soud přitom shledal důvodnou i namítanou nepřezkoumatelnost napadené části územního plánu pro nedostatek důvodů.

Podle § 173 odst. 1 správního řádu musí opatření obecné povahy obsahovat odůvodnění. Jeho specifický obsah je blíže určován řadou ustanovení. Z § 68 odst. 3 užitého přiměřeně podle § 174 odst. 1 správního řádu je zřejmé, že v tomto odůvodnění nesmí zejména chybět esenciální obsahové náležitosti odůvodnění běžného správního rozhodnutí (mj. důvody výroků, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů).

Obecná aplikovatelnost § 68 odst. 3 správního řádu ostatně plyne i z judikatury Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 16. 12. 2008, čj. 1 Ao 3/2008 – 136, je jednoznačně uvedeno, že „i v odůvodnění opatření obecné povahy je nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 3 a § 174 odst. 1 správního řádu z roku 2004). Nedostatek rozhodovacích důvodů způsobuje jeho nepřezkoumatelnost.“

Podle přílohy č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, textová část odůvodnění územního plánu obsahuje kromě náležitostí vyplývajících ze správního řádu a náležitostí upravených v § 53 odst. 4 a 5 stavebního zákona, mj. komplexní zdůvodnění a vybrané varianty, včetně vyhodnocení předpokládaných důsledků tohoto řešení zejména ve vztahu k rozboru udržitelného rozvoje území.

V daném případě bylo územním plánem změněno funkční využití ploch na pozemku parc. č. 591/111 v k. ú. M. z funkce bydlení individuální (BI) na plochy bydlení hromadné (BH). V odůvodnění územního plánu je k této změně uvedeno, že 1. 9. 2011 podali S. připomínku, že vzhledem k dodatečnému povolení stavby požadují parc. č. 591/111 v k. ú. M., která leží v ploše pro bydlení BI, změnit na plochu na bydlení hromadné BH. Jako způsob vyřízení této připomínky je uvedeno „*Vyhovuje se. Je zařazeno jako BH stav*“. Nic dalšího soud ve vztahu k této změně v územním plánu nenalezl. Ostatně z vyjádření odpůrce vyplynulo, že územní plán k této změně ani žádné odůvodnění neobsahuje.

Z výše uvedeného má tedy soud za to, že část územního plánu, kterou došlo ke změně funkčního využití ploch na pozemku parc. č. 591/111 v k. ú. M. z funkce bydlení individuální (BI) na plochy bydlení hromadné (BH) skutečně nebyla odůvodněna ve smyslu shora uvedených právních předpisů, neboť nebyla odůvodněna vůbec. Z odůvodnění totiž není vůbec zřejmé, proč bylo ke změně funkčního využití ploch přistoupeno. Skutečnost, že „S.“ o změnu požádali „z důvodu dodatečného povolení stavby“ za řádné odůvodnění považovat nelze. Jistě mohla být taková žádost podnětem k úvahám o změně funkčního vymezení pozemku, nicméně bylo na odpůrci, aby se v odůvodnění se skutečnostmi obsaženými v žádosti vypořádal, postavil je najisto či vyvrátil, a svůj závěr o zařazení pozemku jako „BH“ řádně objasnil. Z odůvodnění přitom vůbec nelze seznat, o jakou stavbu se jedná, proč by měla být tato stavba dodatečně povolena, ani proč nevyhovuje stávající stav. Z odůvodnění tak nelze shledat důvody, na základě nichž odpůrce ke změně územního plánu přistoupil, a ani úvahy, k nimž při vydávání územního plánu dospěl.

Soud má přitom za to, že přiměřené použití § 68 odst. 3 správního řádu nelze vykládat jako „omezené použití“. Jak jednoznačně plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. již výše zmíněný rozsudek ze dne 16. 12. 2008, čj. 1 Ao 3/2008 – 136) přiměřené použití je třeba vykládat tak, že „*v odůvodnění opatření obecné povahy je nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů*“. Soud má za to, že i přes koncepční charakter opatření obecné povahy, musí být z jeho odůvodnění zřejmé to, proč je k určité změně funkčních ploch území přistupováno a na základě jakých podkladů, a to bez ohledu na to, o jakou změnu funkčních ploch jde. Shora popsané náležitosti odůvodnění přitom musí být obsaženy ve vztahu ke všem výrokům opatření obecné povahy – musí být tedy konkrétně odůvodněny všechny jednotlivé dílčí změny.

Základní odůvodnění změny funkčního využití území musí být přitom v opatření obecné povahy obsaženo vždy, bez ohledu na to, zda k takovéto změně byly uplatněny námítky či připomínky. Takový požadavek je zcela souladný se smyslem dobré správy a transparentnosti (čitelnosti a otevřenosti) veřejné správy, kteréžto zásady je třeba na stěžejní aktivity veřejné správy vždy aplikovat. Z každého aktu veřejné správy (a tedy i z územního plánu) musí být zřejmé, proč je vydáván. V daném případě tedy musí být zřejmé, proč bylo ke změně u pozemku parc. č. 591/111 v k. ú. M. přistoupeno, proč nevyhovuje stávající stav a co vedlo odpůrce ke změně funkčního využití území. Tyto důvody a podklady, o něž se odpůrce opíral, musí být přitom v odůvodnění opatření obecné povahy jednoznačně uvedeny. Pokud se odpůrce ve svém vyjádření v řízení před soudem snaží tuto změnu vysvětlit a odůvodnit, nemůže k tomu soud při přezkumu územního plánu přihlížet. Je totiž třeba, aby důvody byly vždy uvedeny v odůvodnění územního plánu. Nedostatek odůvodnění územního plánu nemůže být nahrazen dodatečným vyjádřením v řízení před soudem. I příští generace totiž mají právo vědět, proč k určité změně funkčního využití území v určité době došlo. Základní odůvodnění každé změny přitom podle názoru soudu nemusí být dlouhé a obsáhlé, ale mnohdy postačí stručné několikavěté objasnění důvodů změny funkčního využití území.

V daném případě je požadavek na odůvodnění předmětné změny funkčního využití území umocněn i tím, že se zjevně nejedná o změnu koncepční, nýbrž toliko o změnu jednoho konkrétního pozemku v oblasti, kde výrazně převládá funkční využití pro bydlení individuální.

Nelze přitom souhlasit s odpůrcem, že v případě, kdy bylo žádosti o změnu funkčních ploch vyhověno, lze na takovou situaci přiměřeně aplikovat § 68 odst. 4 správního řádu a příslušnou část opatření obecné povahy neodůvodňovat. Podle názoru soudu totiž taková situace není situací, kdy by správní orgán všem účastníkům v plném rozsahu vyhověl, na níž citované ustanovení dopadá. Účastníkem zde totiž není toliko žadatel (žadatelé), neboť se nejedná o řízení o žádosti, ale o řízení o územním plánu. Z podaného návrhu je přitom zcela zřejmé, že všem dotčeným osobám (zejména navrhovateli) napadenou částí územního plánu vyhověno nebylo, tím spíše ne v plném rozsahu.

Vzhledem k tomu, že ve vztahu k výše naznačeným otázkám postrádá napadená část opatření obecné povahy způsobilé rozhodovací důvody, je tato část opatření obecné povahy nepřezkoumatelná.

V. Závěr

Lze tedy shrnout, že napadená část územního plánu je nepřezkoumatelnou pro nesrozumitelnost, neboť se změna funkčních ploch vůbec neodrazila v textové části výroku územního plánu, ale toliko v odůvodnění a části grafické. Současně odpůrce porušením zákonem předepsaného postupu při vydávání opatření obecné povahy porušil procesní práva navrhovatele tím, že napadená část opatření obecné povahy – část týkající se změny funkčního využití pozemku parc. 591/111 v k. ú. M. postrádala rozhodovací důvody, tedy zásadní a výchozí předpoklad pro posouzení čtvrté a páté části tzv. algoritmu opatření obecné povahy. Tato podstatná porušení procesních předpisů jsou přitom dostatečným důvodem pro zrušení napadené části opatření obecné povahy.

Při posuzování toho, zda je namístě napadenou část změny územního plánu zrušit i přesto, že navrhovatel nepodal námitky, vyšel soud z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2011, čj. 1 Ao 2/2010-116, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě důvodnosti některé z navrhovatelem predestřených námitek může soud přistoupit ke zrušení napadeného opatření obecné povahy a porušit tak právní jistotu dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy změn územního plánu a nyní tento změněný územní plán respektují, toliko tehdy, existuje-li pro to závažný důvod. Takový závažný důvod Nejvyšší správní soud shledal v porušení kogentních procesních a hmotněprávních norem chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a obsah opatření obecné povahy. V případě právě posuzovaném, kdy odpůrce změnu funkčního vymezení pozemku vůbec nepromítl v textové části výroku a navíc ji řádně neodůvodnil, krajský soud shledal dostatečně závažný důvod pro zrušení napadené části

územního plánu právě v porušení kogentních norem, které stanovují proces přijímání a obsahu opatření obecné povahy.

Pokud jde o ostatní námitky, které se napadené části územního plánu týkaly, tak těmi se soud z důvodu procesní ekonomie nezabýval. Pokud je totiž napadená změna rušena pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti i nedostatku důvodů, nelze se zabývat námitkami, které se týkají právě údajných důvodů změny funkčního využití pozemku.

Zdejší soud tedy shledal podaný návrh důvodným, neboť v rámci třetího kroku algoritmu přezkumu napadené části územního plánu zjistil závažné vady v postupu odpůrce při jejím vydávání, které způsobují nepřezkoumatelnost této části, a proto část územního plánu týkající se změny funkčního využití pozemku parc. č. 591/111 v k. ú. M. bez jednání zrušil v souladu s § 101b odst. 4, § 76 odst. 1 písm. a) a § 101d odst. 2 s. ř. s. dnem vyhlášení tohoto rozsudku.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Odpůrce ve věci úspěšný nebyl, neboť napadená část opatření obecné povahy byla zrušena, a náhrada nákladů řízení mu tedy nepřísluší.

Naopak úspěšnému navrhovateli přísluší náhrada nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že navrhovateli vznikly náklady ve výši 5 000,- Kč za zaplacený soudní poplatek a dále náklady právního zastoupení spočívající v odměně advokáta za dva úkony po 2 100,- Kč, společně se dvěma režijními paušály po 300,- Kč – převzetí a příprava zastoupení a žaloba, s navýšením o částku odpovídající DPH, to vše podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif), a § 57 odst. 2 s. ř. s.; celkem tedy ve výši 10 760,- Kč.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. 12. 2012

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Gazdová